

Arrest

nr. 216 948 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 12 januari 2016 België is binnengekomen, diende op 15 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 26 december 2015 in Griekenland en op 31 december 2015 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 25 april 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 25 april 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/01/2016

Overdracht CGVS: 06/04/2016

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 6 maart 2018 van 9.11 uur tot 12.24 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadjiekse afkomst. U bent geboren in het dorp Hesarak, in de regio Kolangar, Pul-i-Alam, provincie Logar. Toen u ongeveer zeven à acht jaar was, stuurde uw familie u naar uw oom langs moederszijde A.S., die in het vijfde politiedistrict van Kabul woonde, opdat u degelijk onderwijs zou kunnen genieten en niet in contact zou blijven met uw ooms langs vaderszijde die voor de taliban werkten. U verbleef bij uw oom langs moederszijde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Uw ouders stuurden uw jongere broer E. later ook naar Kabul. U behaalde uw middelbare schooldiploma in Kabul rond het jaar 1390 van de Afghaanse kalender (AK), ofwel het jaar 2011 van de Gregoriaanse kalender (GK). Nadien volgde u cursussen Engels en wiskunde en een voorbereidingscursus om deel te nemen aan het ingangsexamen voor staatsuniversiteiten. U volgde één semester les aan een privéuniversiteit. U verklaart geboren te zijn in 1993.

Omwille van een voor u onbekende reden verhuisde uw oom A.S. met zijn gezin naar Canada een week voor uw vertrek uit Afghanistan. Hij verkocht zijn huis. U verbleef een week bij een vriend en ontvluchtte daarna Afghanistan omdat u geen plek meer had om te wonen in Kabul en omdat u niet bij uw familie in Logar kon wonen omwille van de slechte veiligheidssituatie daar en omdat u via uw moeder had gehoord dat uw ooms langs vaderszijde, die in hetzelfde dorp wonen als uw ouders en actief waren voor de taliban, geïnteresseerd waren in u als aanwinst voor de taliban. Ze argumenteerden dat u volwassen was en diende te werken. Om een voor u onbekende reden droeg uw familie u op uw leven in Kabul niet verder te zetten. U gehoorzaamde en verliet Afghanistan samen met uw jongere broer. Bij de grensoversteek naar Iran raakte u uw jongere broer kwijt.

Na een reis van ongeveer twee maanden kwam u op 15 januari 2016 in België aan. U vroeg diezelfde dag asiel aan

In de eerste of tweede maand van 2017 kwam uw oom langs vaderszijde M. te weten dat u en uw jongere broer Afghanistan verlaten hadden. Omdat uw moeder en zus hem dit verzwegen hadden sloeg en martelde hij hen. Uw zus overleed aan de gevolgen. Uw oom langs vaderszijde M. zei aan uw moeder dat u hetzelfde lot zou ondergaan als uw zus bij uw terugkeer naar Afghanistan.

U stuurde daags na het gehoor vijf foto's van uzelf in Kabul door per e-mail ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

U bent er niet in geslaagd uw vrees voor uw ooms langs vaderszijde aannemelijk te maken.

Zo legt u uiterst oppervlakkige en vage verklaringen af over de oorsprong van de macht van uw ooms langs vaderszijde. U verklaart verder dat uw ooms langs vaderszijde voor de autoriteiten werken,

banden hebben met de taliban, land en eigendommen hebben en kunnen doen wat ze willen in de streek (CGVS, dd. 06.03.2016, p. 7).

Gevraagd wat uw ooms langs vaderszijde voor de autoriteiten doen, stelt u dat ze geen officiële functies hebben binnen de autoriteiten maar banden hebben met de politie. Gevraagd welke banden ze hebben met de politie, antwoordt u dat u denkt dat ze samenwerken met de politie en de politie op één of andere manier helpen. Gevraagd hoe uw ooms langs vaderszijde de politie helpen, past u uw antwoord aan en zegt u dat ze de politie niet hielpen maar verwachten dat de politie hen laat begaan wanneer ze misdaden plegen (CGVS, p. 7). Gevraagd waarom de politie uw ooms dan zouden laten begaan wanneer ze misdaden plegen, antwoordt u heel algemeen dat Logar een onstabiele provincie is waar de overheid haar eigen winstbejag nastreeft, dienstverlening aan de burger onbestaande is en de aanwezigheid van de overheid eerder symbolisch is (CGVS, p. 7). Even later verklaart u dan weer dat uw ooms de autoriteiten helpen (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u uw antwoorden telkens algemeen formuleert en bovendien aanpast naargelang de vraagstelling, nopen tot de conclusie dat u de banden van uw ooms langs vaderszijde met de autoriteiten niet aannemelijk maakt. Hetzelfde dient geconcludeerd te worden over de banden die uw ooms langs vaderszijde met de taliban zouden hebben (CGVS, p. 7). U weet namelijk niet precies wat deze banden inhielden. Nochtans zouden uw ooms langs vaderszijde reeds toen u zeven à acht jaar oud was voor de taliban gewerkt hebben. Het werk van uw ooms langs vaderszijde voor de taliban was namelijk één van de redenen waarom uw ouders u naar Kabul stuurden (CGVS, p. 4). U verklaart uw onwetendheid over de concrete aard van de banden van uw ooms langs vaderszijde met de taliban aan de hand van het feit dat u niet in Logar woonde (CGVS, p. 7, 16). Deze verklaring kan niet weerhouden worden. Indien uw ooms langs vaderszijde, die vlakbij het huis van uw ouders wonen, werkelijk geaffilieerd zijn aan de taliban sinds uw zevende of achtste en dit de reden is waarvoor u in Kabul werd grootgebracht in plaats van bij uw ouders (CGVS, p. 7), mag van u verwacht worden dat u meer concrete informatie heeft over de precieze aard ervan. U verklaart dat uw ouders u enkel de algemene informatie gegeven zouden hebben dat uw ooms langs vaderszijde geaffilieerd zijn aan de taliban zonder meer concrete informatie te geven over de aard van deze banden. U stelt dat ze misschien samenwerken met de taliban of misschien taliban zijn (CGVS, p. 15). U weet niet op welke manier uw ooms langs vaderszijde samenwerken met de taliban (CGVS, p. 16). Het is weinig plausibel dat dit onderwerp, één van de redenen voor uw verblijf in Kabul sinds uw kindertijd, nooit aan bod gekomen zou zijn in gesprekken met uw ouders tot nu toe. Bovendien bent u sinds uw vertrek uit Afghanistan nog steeds in contact met uw ouders (CGVS, p. 10) en mag verwacht worden dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming u maximaal geïnformeerd heeft bij uw ouders over uw ooms langs vaderszijde, die u vreest bij terugkeer naar Afghanistan. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan het geloof dat er kan gehecht worden aan de banden van uw ooms met de taliban en de Afghaanse overheid en bijgevolg eveneens aan het geloof in uw asielrelaas dat op deze banden steunt.

Bovendien mag het ook veelzeggend dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingen wel aangaf dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest dat u net als alle jonge mannen van uw leeftijd gedwongen ingelijfd gaat worden door de taliban van Logar, maar dat u nergens in uw verklaringen aangeeft dat uw ooms lid zijn van de taliban (CGVS Vragenlijst, punt 4 en 5). Nochtans geeft u aan dat u onder meer omwille van de tewerkstelling van uw ooms bij de taliban op jonge leeftijd naar Kabul verhuisde en dat u na het vertrek van uw oom naar Canada niet naar Logar kon terugkeren omdat uw ooms u wilden inlijven in de taliban (CGVS, p.4,9,15). Dat u meer specifieke redenen had om gedwongen rekrutering te vrezzen gezien het lidmaatschap van uw ooms bij de taliban en hun eerdere drang om u te rekruteren zonder dat u dit bij de vermelding van uw asielmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf is geenszins aannemelijk. Als u gevraagd wordt waarom u uw ooms destijds onvermeld liet geeft u geen afdoende reden op maar vermeldt u enkel dat u uw ooms van vaderszijde niet in uw problemen wilde betrekken en dat het incident met uw moeder en zus slechts na uw aankomst in Europa plaats vond (CGVS, p.17). Deze uitleg kan niet overtuigen. Dat u wel uw algemene vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban in Logar aanhaalt als asielmotief zonder dat u uw ooms daarbij ter sprake bracht haalt geloof in de banden van uw ooms met de taliban en in uw asielrelaas eens te meer onderuit.

Vervolgens is uw asielrelaas in zijn geheel weinig plausibel. U verklaart geen problemen gekend te hebben voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 9, 14). U had via uw moeder wel vernomen dat uw ooms langs vaderszijde interesse in u hadden als aanwinst voor de taliban omdat u volwassen was en dus klaar om te werken (CGVS, p. 9). Doch contacteerden uw ooms langs vaderszijde u nooit rechtstreeks. Uw familie verzon steeds smoezen dat u op school, aan de universiteit of in de bazaar was (CGVS, p. 14). Ongeveer een jaar na uw aankomst in België, in de eerste of tweede maand van 2017 (CGVS, p. 15), zou uw oom langs vaderszijde M., uw zus en uw moeder zodanig gemarteld en

toegetakeld hebben omdat hij te weten gekomen was dat u en uw broer Afghanistan verlaten hadden, dat uw zus gestorven is ten gevolge hiervan en dat uw moeder gehospitaliseerd moest worden (CGVS, p. 15). Hij zou uw moeder en zus beschuldigd hebben van jullie vertrek en kwaad geweest zijn dat zij deze informatie achtergehouden hadden.

Het is weinig plausibel dat uw oom langs vaderszijde enerzijds dermate geïnteresseerd was in u dat hij uw moeder en zus zou martelen omwille van uw vertrek en anderzijds zich jarenlang heeft laten afscheppen met smoezen dat u aan de universiteit, school of in de bazaar was wanneer hij met u in contact probeerde te treden (CGVS, p. 14). Verder is het weinig aannemelijk dat uw ooms langs vaderszijde interesse zouden hebben in iemand met uw profiel, een jongeman die sinds zijn zevende of achtste in Kabul woonde, er zijn middelbare schooldiploma behaald had en aan de universiteit studeerde (CGVS, p. 4, 11), om in te lijven in de rangen van de taliban. Tot slot is het weinig aannemelijk dat uw ouders en andere zus na de moord op uw zus en de toetaking van uw moeder door toedoen van uw oom langs vaderszijde in hun dorp in Kolangar zouden zijn blijven wonen in de buurt van uw ooms langs vaderszijde (CGVS, p. 16). U verklaart dit doordat ze slechts één huis hadden. Deze verklaring kan niet weerhouden worden. Verwacht mag worden dat uw familie zich na deze feiten in veiligheid gebracht zou hebben van uw oom langs vaderszijde, indien deze feiten werkelijk hadden plaatsgevonden.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De vijf foto's van uzelf in Kabul zeggen niets over uw asielmotieven en kunnen deze daardoor ook niet aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U verklaart immers dat u van uw zeven à acht jaar tot uw vertrek uit Afghanistan als tweeëntwintigjarige man in de stad Kabul woonde (CGVS, p.4). Hoewel u tijdens het gehoor aangeeft dat u Kabul verliet omdat u na het vertrek van uw oom naar Canada zonder netwerk viel in de hoofdstad en u naar een plaats wilde waar u kon studeren, geeft u later tijdens het gehoor enkel aan dat Kabul onveilig voor u is omdat uw ooms u daar kunnen komen zoeken. Zonder deze onveiligheid had u verder kunnen gaan met uw leven in Kabul, zo zegt u nog (CGVS, p.9,10,14,17). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde problemen met uw ooms haalt deze tegenstrijdigheid het geloof in de andere beletsels voor uw terugkeer in Kabul eveneens onderuit. Hoe dan ook kan er van iemand die zijn volledige bewuste leven in één plaats gewoond heeft niet aangenomen worden dat hij in die plaats niet over een netwerk beschikt. Bovendien laat u na aan te tonen dat zelfs indien er geloof kan worden gehecht dat u geen netwerk meer heeft in Kabul, quod non, u gezien uw jarenlange verblijf in deze stad uw leven er niet zou kunnen oppakken zonder netwerk. Derhalve moet er besloten worden dat u niet aannemelijk maakt dat u zich bij terugkeer niet opnieuw in Kabul zou kunnen vestigen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Schending van artikel 4 en 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Schending van de richtlijnen van de UNHCR, ‘Note on Burden and Standard of Proof’.

Schending van het advies van UNHCR ‘Besoins particuliers’.

Schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker voert aan de bestreden beslissing onjuist en onvolledig gemotiveerd is en op zeer summiere wijze argumenten aanhaalt met betrekking tot zijn vrees voor vervolging in Afghanistan, die evenwel niet kunnen overtuigen. Hij wijst erop dat het niet de taak is van de commissaris-generaal om de bewijswaarde van alle verklaringen en stukken te ontcrachten en merkt op dat conform artikel 4, eerste lid, van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming een gedeelde bewijslast geldt. Verzoeker verwijst naar richtlijnen van UNHCR, vervat in de UNHCR “Guidelines on international protection” en de “Note on burden and standard of proof” en meent dat *in dubio* aan hem het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven. Onder verwijzing naar artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt verzoeker dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan. Hij meent dat een correcte appreciatie van zijn verklaringen en de bewijselementen zou leiden tot een “*andere beslissing*”.

Wat de oppervlakkige en vage verklaringen over de macht van zijn oom langs vaderskant betreft, voert verzoeker aan dat hij volledige, coherente en uitgebreide verklaringen aflegde en dat uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht en trachtte te verklaren waarom hij niet op de hoogte was van bepaalde details. Verzoeker citeert hierbij uit enkele van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat hij alle mogelijke informatie waarover hij beschikte heeft meegedeeld. Verzoeker wijst erop dat hij al sinds zijn zevende à achtste gescheiden leeft van zijn ouders en afhankelijk was van de informatie die zijn ouders hem telefonisch gaven. Het kan hem niet worden verweten dat zijn ouders hem slechts de nodige informatie doorgaven en dat zwaarwichtige onderwerpen werden vermeden.

Verzoeker voert bovendien aan dat de Afghaanse opvoedcultuur verschilt met de Westerse, waarbij de Afghaanse samenleving gekenmerkt wordt door een ruraal karakter waarin collectivistische waarden centraal staan en er sprake is van een relatief groot machtsverschil tussen ouders en kinderen, waarbij

de autonomie van kinderen wordt ingeperkt. Autoritaire opvoedingsstijlen hebben hierbij de overhand en ouderlijke beslissingen worden simpelweg nageleefd en zelden in vraag gesteld, in tegenstelling tot de opvoedingsstijl in de Westerse samenleving. Verzoeker acht het dan ook logisch dat hij geen verdere vragen stelde aan zijn ouders en genoeg nam met de informatie die hij kreeg van zijn ouders, zodat het gebrek aan uitgebreide kennis hem niet verweten kan worden.

Verzoeker meent verder dat hij een duidelijke verklaring gaf voor de vaststelling dat hij het lidmaatschap van zijn oom bij de taliban niet vermeldde van bij aanvang van de procedure, en citeert dienaangaande uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij meent dat de appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal niet zover strekt dat deze zonder nadere toelichting of verder onderzoek kan stellen dat deze verklaring niet afdoende is. Verzoeker acht het bovendien "*perfect denkbaar*" dat hij dergelijke feiten pas vermeldde zodra hij kennis nam van de problemen van zijn moeder en zus, gezien het pas op dat ogenblik doordrong dat zijn leven in gevaar was in Afghanistan.

Waar de bestreden beslissing het vreemd acht dat verzoekers oom hem nooit rechtstreeks contacteerde en de taliban geïnteresseerd zou zijn in een jongeman die in Kabul woonde en er aan de universiteit studeerde, meent verzoeker: "*opnieuw maakt verweerder zich schuldig aan het geven van een standaardmotivering zonder nadere toelichting nog enige vorm van staving.*

Verzoeker was duidelijk. De oom heeft talrijke keren contact opgenomen met zijn ouders. Zij verzonnen keer op keer smoezen. Wat is daar onlogisch aan?

Dat bovendien verzoeker ook niet begrijpt waarom de taliban niet geïnteresseerd zou zijn in een jongeman die over een diploma beschikt. Opnieuw een bewering die door niets wordt gestaafd."

Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing op summiere en vage wijze onjuist en onvolledig gemotiveerd werd, dat hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht en zijn gebrek aan kennis trachtte te verklaren en dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren, "*door zijn asielverhaal van tafel te vegen door het geven van slechts drie zeer vage argumenten die neergepend werden op amper één pagina.*"

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4, artikel 49/3, artikel 48/5 en artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM."

Verzoeker voert in een eerste onderdeel aan dat verzoekers herkomst en die van zijn familie uit Logar niet wordt betwist. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt door zijn recht op subsidiaire bescherming aan de hand van de provincie Kabul te beoordelen.

Verzoeker wijst er in een tweede onderdeel op dat de commissaris-generaal, door zijn recht op subsidiaire bescherming aan de hand van Kabul te beoordelen, toepassing maakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal is dan ook verplicht om, overeenkomstig dit artikel en de richtlijnen van het UNHCR, onderzoek te voeren naar de redelijkheid van dit intern vestigingsalternatief. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat dit niet het geval is.

Verzoeker wijst er verder op dat bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief rekening dient te worden gehouden met een aantal elementen, waarbij de bewijslast volgens UNHCR bij de instantie belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming ligt. Verzoeker citeert uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 inzake de voorwaarden om tot de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te besluiten. Hij meent dat hieruit blijkt dat niet enkel moet gekeken worden naar de aanwezigheid van een familiaal netwerk, doch dat dit netwerk bovendien bereid en in staat moet zijn om verzoeker duurzaam en effectief te ondersteunen. Hierbij moet rekening worden gehouden met de economische problemen in Afghanistan. Verder moet onderzocht worden of verzoeker toegang zal hebben tot onderdak, basisinfrastructuur en basisnoden en de mogelijkheden om een inkomen te verwerven. Er moet tevens rekening worden gehouden met de graad van interne

onthemding in de regio en met de stigma en discriminatie waarmee verzoeker na een verblijf buiten Afghanistan mee te kampen zal hebben.

Verzoeker stelt dat hij ingevolge de verhuizing van zijn oom naar Canada, feiten die niet betwist worden door de commissaris-generaal, zonder netwerk gevallen is in Kabul, doch dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht of verzoeker effectief kan terugvallen op materiële of financiële steun van familie of vrienden, noch in welke omstandigheden hij zal terechtkomen.

De motivering in de bestreden beslissing dat van iemand die zijn volledig bewust leven in één plaats woonde kan worden verwacht dat hij er over een netwerk beschikt betreft slechts een loutere bewering die niet door enige vorm van onderzoek is voorafgegaan. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines dient de aanwezigheid van een familiaal netwerk dat bereid en in staat is om verzoeker effectieve steun te bieden, *in concreto* te worden onderzocht. Een louter vermoeden is hierbij volgens verzoeker onvoldoende. Verzoeker citeert hierbij andermaal uit de UNHCR Eligibility Guidelines en meent dat hieruit blijkt dat uit de loutere aanwezigheid van een familiaal netwerk in een bepaalde plaats niet betekent dat er effectieve steun aanwezig is. Verzoeker citeert dienaangaande tevens uit informatie van UNOCHA inzake de humanitaire crisis in Afghanistan en uit informatie van Asylus inzake de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de steden Kabul, Jalalabad en Mazar-i-Sharif.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal niet voldaan heeft aan de op hem rustende bewijslast aangezien hij de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie, niet *in concreto* heeft beoordeeld.

Verzoeker meent bovendien dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met het stigma waarmee terugkeerders na een langdurig verblijf in het Westen te maken krijgen, wat hen vatbaar maakt voor mensenrechtenschendingen en ontvoeringen. Hij wijst erop dat hij twee jaar in België heeft verbleven en langdurig afwezig is geweest uit Afghanistan. Verzoeker wijst op de problemen voor Afghaanse terugkeerders inzake de terugbetaling van schulden gemaakt om de overtocht te bewaren en voor verwesterde of als verwesterd beschouwde terugkeerders. Verzoeker citeert dienaangaande uit informatie van de Afghanistan Independent Human Rights Commission, UNHCR, wetenschappelijke artikelen van Schuster en Majidi en Refugee Support Network. Hij besluit dat de commissaris-generaal geen onderzoek gevoerd heeft naar de risico's voor (verwesterde) terugkeerders naar Kabul noch hier enige informatie over heeft toegevoegd aan het administratief dossier. Aldus heeft de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek gevoerd naar de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in Kabul en hij dient rekening te houden met *“algemene kwetsbaarheid van de bevolking, de context van de regelmatige verplaatsingen van veel Afghanen, structurele aanwezigheid van IDP's en moeilijkheden die terugkeerders ondervinden om te hervestigen. Er werd geen rekening gehouden met het gebrek aan basisinfrastructuur in Kabul, toegang tot land, inkomen, onderdak en levensmiddelen.”* Uit de beschikbare informatie blijkt dat Kabul niet als redelijk intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd voor verzoeker.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- UNHCR's *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 (stuk 2);
- *“Fifth Report: Situation of economic and social rights in Afghanistan”* van de Afghanistan Independent Human Rights Commission van november/december 2011 (stuk 3);
- het rapport *“Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin”* van UNHCR van oktober 2012 (stuk 4);
- het rapport *“After return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”* van Refugee Support Network van april 2016 (stuk 5).

2.1.3. In een aanvullende nota van 5 december 2018 voegt de commissaris-generaal volgende elementen:

- UNHCR's *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (stuk 1);
- COI Focus *“Afghanistan: Security situation in Kabul city”* van Cedoca van 24 april 2018 (stuk 2);
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation - Update”* van mei 2018 (stuk 3);
- EASO-rapport *“Country Guidance Afghanistan”* van juni 2018 (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het volharden in de coherentie en volledigheid ervan, het formuleren van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee kan hij de omstandige motivering van de bestreden beslissing echter niet in een ander daglicht stellen.

Verzoeker kan de omstandige en pertinente motivering in de bestreden beslissing over zijn kennis omtrent zijn ooms die hem vervolgen dan ook niet weerleggen door louter te verwijzen naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en te poneren dat hij getracht heeft om aan zijn medewerkingsplicht te voldoen.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker oppervlakkige en vage verklaringen aflegde over de banden van zijn ooms met de overheid en de taliban en zijn antwoorden hierover aanpaste naargelang de vraagstelling van de *protection officer*, steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7-8). De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat: *“Zo legt u uiterst oppervlakkige en vage verklaringen af over de oorsprong van de macht van uw ooms langs vaderszijde. U verklaart verder dat uw ooms langs vaderszijde voor de autoriteiten werken, banden hebben met de taliban, land en eigendommen hebben en kunnen doen wat ze willen in de streek (CGVS, dd. 06.03.2016, p. 7). Gevraagd wat uw ooms langs vaderszijde voor de autoriteiten doen, stelt u dat ze geen officiële functies hebben binnen de autoriteiten maar banden hebben met de politie. Gevraagd welke banden ze hebben met de politie, antwoordt u dat u denkt dat ze samenwerken met de politie en de politie op één of andere manier helpen. Gevraagd hoe uw ooms langs vaderszijde de politie helpen, past u uw antwoord aan en zegt u dat ze de politie niet hielpen maar verwachten dat de politie hen laat begaan wanneer ze misdaden plegen (CGVS, p. 7). Gevraagd waarom de politie uw ooms dan zouden laten begaan wanneer ze misdaden plegen, antwoordt u heel algemeen dat Logar een onstabiele provincie is waar de overheid haar eigen winstbejag nastreeft, dienstverlening aan de burger onbestaande is en de aanwezigheid van de overheid eerder symbolisch is (CGVS, p. 7). Even later verklaart u dan weer dat uw ooms de autoriteiten helpen (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u uw antwoorden telkens algemeen formuleert en bovendien aanpast naargelang de vraagstelling, nopen tot de conclusie dat u de banden van uw ooms langs vaderszijde met de autoriteiten niet aannemelijk maakt. Hetzelfde dient geconcludeerd te worden over de banden die uw ooms langs vaderszijde met de taliban zouden hebben (CGVS, p. 7). U weet namelijk niet precies wat deze banden inhielden. Nochtans zouden uw ooms langs vaderszijde reeds toen u zeven à acht jaar oud was voor de taliban gewerkt hebben. Het werk van uw ooms langs vaderszijde voor de taliban was namelijk één van de redenen waarom uw ouders u naar Kabul stuurden (CGVS, p. 4).”*

Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij sinds zijn 7 à 8 jaar gescheiden leefde van zijn ouders en dat hij afhankelijk was van de informatie die zijn ouders hem telefonisch doorgaven betreft in wezen een loutere herhaling van zijn verklaringen, die voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“U verklaart uw onwetendheid over de concrete aard van de banden van uw ooms langs vaderszijde met de taliban aan de hand van het feit dat u niet in Logar woonde (CGVS, p. 7, 16). Deze verklaring kan niet weerhouden worden. Indien uw ooms langs vaderszijde, die vlakbij het huis van uw ouders wonen, werkelijk geaffilieerd zijn aan de taliban sinds uw zevende of achtste en dit de reden is waarvoor u in Kabul werd grootgebracht in plaats van bij uw ouders (CGVS, p. 7), mag van u verwacht worden dat u meer concrete informatie heeft over de precieze aard ervan. U verklaart dat uw ouders u enkel de algemene informatie gegeven zouden hebben dat uw ooms langs vaderszijde geaffilieerd zijn aan de taliban zonder meer concrete informatie te geven over de aard van deze banden. U stelt dat ze misschien samenwerken met de taliban of misschien taliban zijn (CGVS, p. 15). U weet niet op welke manier uw ooms langs vaderszijde samenwerken met de taliban (CGVS, p. 16). Het is weinig plausibel*

dat dit onderwerp, één van de redenen voor uw verblijf in Kabul sinds uw kindertijd, nooit aan bod gekomen zou zijn in gesprekken met uw ouders tot nu toe.”

In zoverre verzoeker verwijst naar de Afghaanse context en opvoedingscultuur ter verschoning van zijn onwetendheid met betrekking tot zijn ooms, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft, waarmee verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoonde dat er in Afghanistan een dermate cultuur heerst waardoor het geloofwaardig is dat verzoeker geen informatie van zijn ouders zou kunnen krijgen of vragen over de banden van zijn ooms met de taliban en de overheid. De Raad merkt hierbij op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat verzoeker naar aanleiding van het beweerde lidmaatschap van zijn ooms bij de taliban en de vrees voor gedwongen rekrutering door zijn ooms in België internationale bescherming vraagt.

Gelet op het belang van dergelijke informatie voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming, kan dan ook redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zich gedegen tracht te informeren over de essentiële elementen van zijn relaas waarvan hij geen kennis heeft. Verzoekers beschrijving van de Afghaanse context en opvoedingscultuur biedt, mede gelet op het voorgaande, dan ook geenszins een afdoende verweer voor de motivering in de bestreden beslissing: *“Bovendien bent u sinds uw vertrek uit Afghanistan nog steeds in contact met uw ouders (CGVS, p. 10) en mag verwacht worden dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming u maximaal geïnformeerd heeft bij uw ouders over uw ooms langs vaderszijde, die u vreest bij terugkeer naar Afghanistan.”* De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat verzoekers onwetendheid over de banden van zijn ooms met de overheid en de taliban en zijn nalatigheid om zich hierover te informeren, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging omwille van zijn ooms.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder wordt ondergraven doordat hij bij aanvang van de procedure verklaarde gedwongen rekrutering door de taliban te vrezen, doch hierbij naliet om het lidmaatschap van zijn ooms bij de taliban en hun pogingen om verzoeker gedwongen te rekruteren te vermelden. Verzoekers verweer in het verzoekschrift blijft hierbij beperkt tot de herhaling van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zijn ooms niet in zijn problemen wou betrekken tot hij te weten kwam over de martelingen op zijn moeder en zus, doch verzoeker kan niet worden gevolgd dat dit een afdoende verklaring betreft voor zijn nalatigheid om deze problemen te melden van bij aanvang van de procedure. De Raad wijst er immers op dat de in artikelen 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, waarnaar verzoeker zelf verwijst, en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, inhoudt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist bovendien dat verzoeker de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker er tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt op gewezen dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid (CGVS-vragenlijst, stuk 11, p. 2), zodat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn vrees voor vervolging door zijn ooms, hetgeen een kernelement betreft in zijn relaas, correct weergeeft. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, oordeelde de bestreden beslissing dan ook terecht dat:

“Bovendien mag het ook veelzeggend dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingen wel aangaf dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest dat u net als alle jonge mannen van uw leeftijd gedwongen ingelijfd gaat worden door de taliban van Logar, maar dat u nergens in uw verklaringen aangeeft dat uw ooms lid zijn van de taliban (CGVS Vragenlijst, punt 4 en 5). Nochtans geeft u aan dat u onder meer omwille van de tewerkstelling van uw ooms bij de taliban op jonge leeftijd naar Kabul verhuisde en dat u na het vertrek van uw oom naar Canada niet naar Logar kon terugkeren omdat uw ooms u wilden inlijven in de taliban (CGVS, p.4,9,15). Dat u meer specifieke redenen had om gedwongen rekrutering te vrezen gezien het lidmaatschap van uw ooms bij de taliban en hun eerdere drang om u te rekruteren zonder dat u dit bij de vermelding van uw asielmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf is geenszins aannemelijk. Als u gevraagd wordt waarom u uw ooms destijds onvermeld liet geeft u geen afdoende reden op maar vermeldt u enkel dat u uw ooms van vaderszijde niet in uw problemen wilde betrekken en dat het incident met uw moeder en zus slechts na uw aankomst in Europa plaats vond (CGVS, p.17). Deze uitleg kan niet overtuigen. Dat u wel uw algemene vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban in Logar aanhaalt als asielmotief zonder dat u uw ooms daarbij ter sprake

bracht haalt geloof in de banden van uw ooms met de taliban en in uw asielrelaas eens te meer onderuit."

Met de loutere bewering in het verzoekschrift dat zijn verklaringen over zijn vrees voor gedwongen rekrutering door zijn ooms wel logisch zijn, slaagt verzoeker er niet in om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. De Raad treedt de bestreden beslissing dan ook bij dat verzoekers verklaringen dat zijn oom zich jarenlang heeft laten afschepen met smoezen wanneer hij met verzoeker in contract probeerde te treden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 14) niet in overeenstemming te brengen zijn met de vaststelling dat zijn oom dermate veel interesse in hem had dat hij zijn moeder en zus martelde omwille van zijn vertrek uit Afghanistan (*Ibid.*, p. 15). De Raad merkt bovendien op dat uit de informatie waarnaar verwezen wordt door de commissaris-generaal in de aanvullende nota, met name de "EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018, blijkt dat de taliban geen tekort heeft aan vrijwilligers en enkel gebruik maakt van gedwongen rekrutering onder uitzonderlijke omstandigheden.

Gelet op deze informatie, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal niet aannemelijk dat verzoekers ooms dermate veel interesse zouden hebben om verzoeker, die sinds zijn achtste in Kabul woont en er aan de universiteit studeerde, gedwongen te rekruteren om mee te strijden voor de taliban, gezien uit niets kan blijken dat verzoeker een gewillige rekrut zou blijken voor de taliban. De Raad benadrukt bovendien dat, naast het feit dat uit verzoekers profiel niet kan blijken dat hij het risico zou lopen om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban, uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging omwille van zijn ooms niet *in concreto* aannemelijk kan maken. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

"Vervolgens is uw asielrelaas in zijn geheel weinig plausibel. U verklaart geen problemen gekend te hebben voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 9, 14). U had via uw moeder wel vernomen dat uw ooms langs vaderszijde interesse in u hadden als aanwinst voor de taliban omdat u volwassen was en dus klaar om te werken (CGVS, p. 9). Doch contacteerden uw ooms langs vaderszijde u nooit rechtstreeks. Uw familie verzon steeds smoezen dat u op school, aan de universiteit of in de bazaar was (CGVS, p. 14). Ongeveer een jaar na uw aankomst in België, in de eerste of tweede maand van 2017 (CGVS, p. 15), zou uw oom langs vaderszijde M., uw zus en uw moeder zodanig gemarteld en toetakeld hebben omdat hij te weten gekomen was dat u en uw broer Afghanistan verlaten hadden, dat uw zus gestorven is ten gevolge hiervan en dat uw moeder gehospitaliseerd moest worden (CGVS, p. 15). Hij zou uw moeder en zus beschuldigd hebben van jullie vertrek en kwaad geweest zijn dat zij deze informatie achtergehouden hadden. Het is weinig plausibel dat uw oom langs vaderszijde enerzijds dermate geïnteresseerd was in u dat hij uw moeder en zus zou martelen omwille van uw vertrek en anderzijds zich jarenlang heeft laten afschepen met smoezen dat u aan de universiteit, school of in de bazaar was wanneer hij met u in contact probeerde te treden (CGVS, p. 14). Verder is het weinig aannemelijk dat uw ooms langs vaderszijde interesse zouden hebben in iemand met uw profiel, een jongeman die sinds zijn zevende of achtste in Kabul woonde, er zijn middelbare schooldiploma behaald had en aan de universiteit studeerde (CGVS, p. 4, 11), om in te lijven in de rangen van de taliban. Tot slot is het weinig aannemelijk dat uw ouders en andere zus na de moord op uw zus en de toetaking van uw moeder door toedoen van uw oom langs vaderszijde in hun dorp in Kolangar zouden zijn blijven wonen in de buurt van uw ooms langs vaderszijde (CGVS, p. 16). U verklaart dit doordat ze slechts één huis hadden. Deze verklaring kan niet weerhouden worden. Verwacht mag worden dat uw familie zich na deze feiten in veiligheid gebracht zou hebben van uw oom langs vaderszijde, indien deze feiten werkelijk hadden plaatsgevonden."

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad. Gelet op het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in Europa zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert. Verzoeker komt dienaangaande immers niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie inzake de risico's voor verwesterde terugkeerders (verzoekschrift, stukken 2-5), doch hij slaagt er hiermee niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan louter omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen. Dit geldt temeer nu verzoeker in zijn verzoekschrift, buiten zijn langdurig verblijf in België, verder geen elementen aanbrengt waaruit zijn verwesterd profiel zou moeten blijken.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De door verzoeker neergelegde foto's van hem in Kabul bevestigen enkel verzoekers verblijf aldaar, doch hebben verder geen betrekking op de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en kunnen deze aldus niet staven. De door verzoeker in zijn verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, ten aanzien van Logar, de plaats waar hij geboren is en waar zijn familie woont, dient te gebeuren. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus immers te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c). *In casu* blijkt dat verzoeker vanaf zijn zeven à acht jaar tot zijn vertrek uit Afghanistan op zijn tweeëntwintigste in Kabul heeft geleefd. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij niet langer over een netwerk beschikt in Kabul omdat zijn oom en diens familie, bij wie hij gedurende veertien jaar inwoonde, naar Canada zijn verhuisd en hun huis in Kabul hebben verkocht. De Raad is echter van oordeel dat verzoekers verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn, gezien de Raad het niet aannemelijk acht dat verzoeker niet zou weten waarom zijn oom en diens familie, bij wie hij gedurende veertien jaar inwoonde, besloten om naar Canada te verhuizen en niet over hun plannen zouden gesproken hebben met verzoeker (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 8-9). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij in Kabul niet over onderdak zou beschikken. Bovendien treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat redelijkerwijze van verzoeker, gelet op zijn verblijf in de stad van zijn zevende tot zijn tweeëntwintigste, kan worden verwacht dat hij in de stad Kabul over een netwerk beschikt of hier zijn leven zou kunnen verderzetten. Dit wordt bevestigd door verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, gezien verzoeker verklaarde dat hij terug zou kunnen naar Kabul indien hij geen problemen had met zijn ooms (*Ibid.*, p. 9-10, 14, 17). Verzoekers problemen werden echter reeds ongeloofwaardig bevonden. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal Kabul stad (onterecht) als intern vestigingsalternatief heeft aangemerkt, gaat hij aldus uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing immers terechtig oordeelde dat de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de regio waar verzoeker leeft, zijnde Kabul stad, dient te gebeuren.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (Landeninformatie, stuk 15, nr. 2) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie is, in zover zij betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Kabul, dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de bestreden beslissing met betrekking tot stad Kabul is gebaseerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

De Raad merkt nogmaals op dat de stad Kabul niet als intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd in hoofde van verzoeker, zodat zijn betoog inzake de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar Kabul niet dienstig is.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij specifiek zal worden getroffen door het willekeurig geweld dat in Kabul plaatsvindt om redenen die te maken hebben met zijn langdurig verblijf in Europa.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP